

Sygn. akt II Kp 17/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Adriana Skorupska

Protokolant: Sylwia Szmigielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 190 § 1 k.k.

na skutek zażalenia K. Z.

w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k. w zw. z art. 329 § 1 k.p.k.

postanowił:

zażalenia **K. Z.** z dnia 8 grudnia 2017r. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie z dnia 1 grudnia 2017r.

o odmowie wszczęcia dochodzenia nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2017r. Prokuratura Rejonowa

w Dzierżoniowie odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie o to, że sprawca w dniu 18 października 2017r. w D. groził K. Z. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła

w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. z uwagi na brak w czynie znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył w ustawowym terminie K. Z., w którym wskazał, iż Prokuratura Rejonowa w Dzierżoniowie odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie gróźb karalnych, jakie kierował wobec jego osoby lekarz psychiatra, a groźba ta wzbudziła w nim uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w Dzierżoniowie przekazując powyższe zażalenie do rozpoznania Sądowi, wniósł o jego nieuwzględnienie podnosząc, iż K. Z. w treści zażalenia nie wskazał ani jednego argumentu podważającego zasadność zaskarżonego postanowienia, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na słuszność wydanej decyzji.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd rozpoznając zażalenie podzielił w pełni stanowisko Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie, iż decyzja procesowa o odmowie wszczęcia dochodzenia podjęta przez ten organ jest w pełni zasadna i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W niniejszej sprawie w ramach czynności sprawdzających przesłuchano K. Z. oraz rozpytano M. Ż. i należy stwierdzić, że zgromadzony w sprawie materiał pozwala jednoznacznie wskazać, że opisane przez K. Z. zachowanie nie wypełnia znamion czynu

z art. 190 § 1 k.k. Bezsportny jest fakt, iż K. Z. zgłosił się do lekarza psychiatrii M. Ż. celem podjęcia leczenia, a w czasie wizyty lekarz zaproponował rozpoczęcie terapii od wypisania leku, jednak K. Z. odmówił przyjęcia leczenia farmakologicznego, wobec czego wizyta została zakończona.

Odnośnie gróźb kierowanych pod adresem K. Z. wskazać należy, iż wskazane przez samego skarżącego słowa (rzekomo wypowiedziane przez lekarza) „żeby uważał, bo przegnę” (karta 6 akt) nie spełniają w żaden sposób przesłanki realności rzekomej groźby i niebezpieczeństwa jej obiektywnej realizacji. Określone w art. 190 § 1 k.k. przestępstwo groźby karalnej godzi w wolność człowieka w sferze psychicznej (wolność od strachu, zastraszenia). Jego treścią jest groźenie innej osobie popełnieniem przestępstwa (zbrodni lub występku) na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Oznacza to, że nie wypełnia znamion tego przestępstwa groźenie innej osobie popełnieniem wykroczenia lub innym naruszeniem prawa, choćby dotkliwym dla pokrzywdzonego (np. zerwaniem umowy, wydziedziczeniem itp.). Dla bytu przestępstwa groźby karalnej nie jest istotny rodzaj przestępstwa, którego popełnieniem sprawca grozi ani cel, w jakim to czyni, a nawet rzeczywisty zamiar spełnienia groźby. Warunkiem przestępności czynu jest, aby groźba wzbudzała uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Jest to więc przestępstwo materialne, przy czym stan uzasadnionej obawy osoby zagrożonej należy traktować jako skutek.

Z tych względów Sąd uznał, iż z zawiadomienia K. Z. nie wynikają obiektywnie uzasadnione okoliczności uzasadniające podejrzenie popełnienia przez M. Ż., na jego szkodę, czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 190 § 1 k.k. Natomiast subiektywne przekonanie skarżącego, iż wobec jej osoby skierowana została groźba karalna, który to zarzut nie znajduje oparcia na jakichkolwiek racjonalnych podstawach, nie mogą stanowić podstawy do wszczęcia postępowania w ramach dowodowych czynności procesowych.

Reasumując, skoro zawiadomienie skarżącego K. Z. nie ujawniło żadnych okoliczności, które mogłyby mieć charakter faktów, wzbudzających uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa na jego szkodę, decyzja podjęta przez Prokuratora o odmowie wszczęcia w tej sprawie dochodzenia była w pełni zasadna i prawidłowa.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność